

De verrekijker van Christiaan Huygens

LANG GELEDEN WOONDEN er in Den Haag twee slimme jongens. De oudste heette Constantijn, de jongste Christiaan. Ze waren zoons van Huygens, de dichter.

De kleine Christiaan wilde net zo slim en net zo groot worden als zijn vader en zijn grote broer Constantijn. Sommen maken kon Christiaan als de beste. Zijn vader stuurde hem naar de universiteit van Leiden.

Al snel wist Christiaan alles over de zon, de maan en de sterren. Hij maakte de moeilijkste sommen over licht en donker, over dichtbij en ver weg, over dag en nacht, en over het voorbijgaan van de tijd. Voor Christiaan was het nooit genoeg. Hij wilde meer weten dan hij kon weten.

Op een dag zei Christiaan tegen Constantijn:

‘Volgens mij moeten er nog veel meer sterren en planeten zijn.’

‘Bedoel je dat het er meer zijn dan we kunnen zien?’ vroeg Constantijn.

‘Ja, als we een betere verrekijker hebben, ontdekken we vast nieuwe sterren.’

De twee broers keken elkaar aan. Ze wisten precies van elkaar wat ze dachten. Nog diezelfde dag begonnen Christiaan en Constantijn aan het

bouwen van een verrekijker. Want als ze iets hadden bedacht, probeerden de broers het ook te maken.

Constantijn maakte een lange buis.

Christiaan maakte lenzen van glas.

Teleurgesteld tuurden de jongens door de kijker. Het was niet gemakkelijk om een verrekijker te bouwen waarmee nieuwe sterren ontdekt konden worden.

Constantijn maakte een langere buis.

Christiaan deed zijn best om betere lenzen te maken.

En opnieuw zochten de broers door hun kijker de zwarte lucht af.

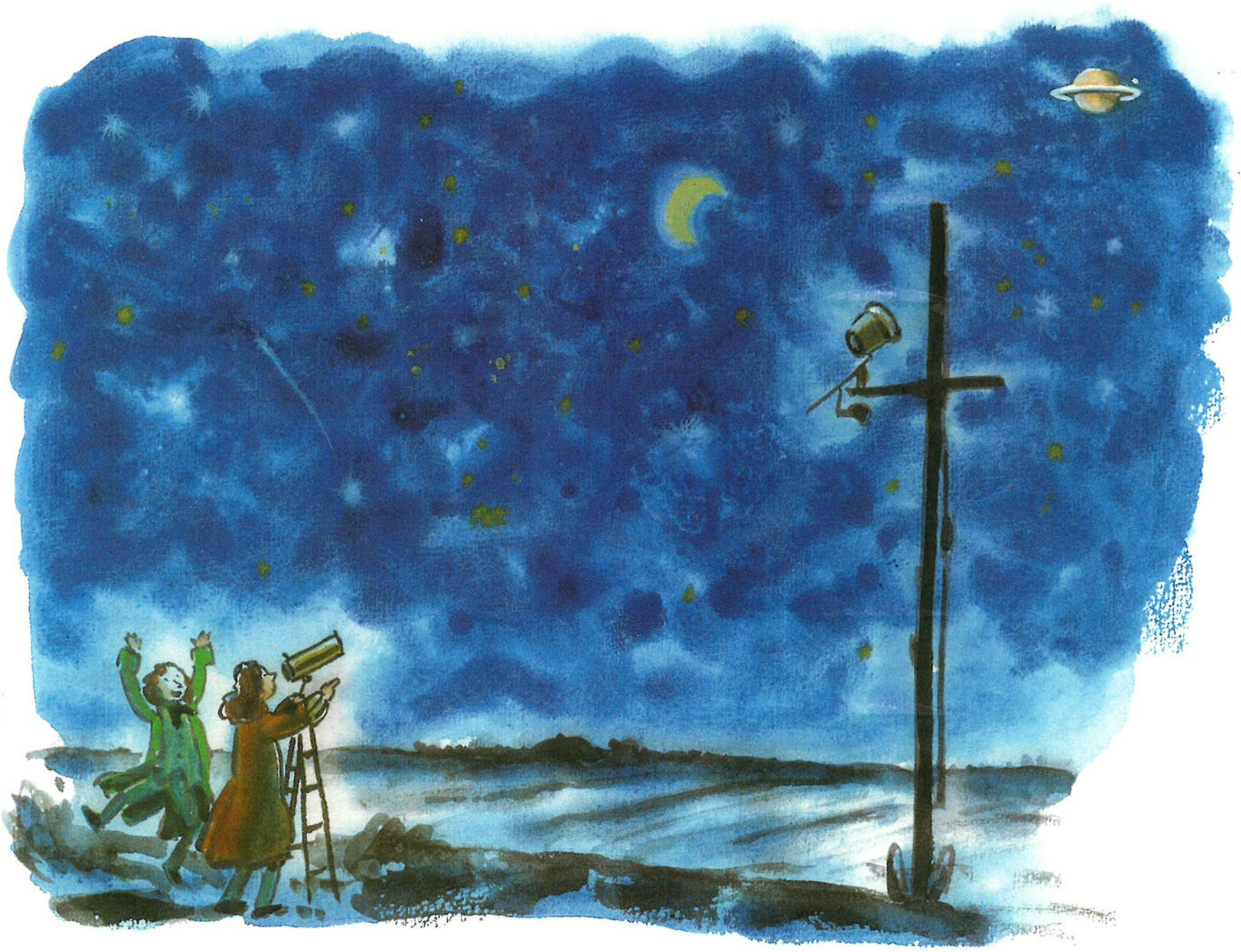
‘Ik geloof dat ik iets zie,’ zei Constantijn. ‘Ik zie een ster.’

‘Laat mij eens kijken,’ zei Christiaan. ‘Ja, dat moet de planeet Saturnus zijn. Met deze kijker kan ik hem beter zien dan ooit. Weet je wat ik zie? Ik zie ringen rondom Saturnus. En ik zie dat Saturnus ook een maan heeft.’

‘Fantastisch!’ riep Constantijn uit. ‘Je bent de allereerste mens op aarde die deze maan heeft gezien. Dat betekent dat je hem een naam mag geven.’

‘Ik geef deze maan de naam Titan,’ zei Christiaan.

De daaropvolgende jaren tuurden Constantijn en Christiaan nog vaak naar de donkere hemel,

waarin ze steeds meer lichtpuntjes ontdekten. 'Ik ben zo trots op je,' zei Constantijn op een dag tegen zijn jongere broer. 'Ooit zullen de mensen zeggen dat Christiaan Huygens de grootste uitvinder is die ons land heeft gekend.' 'Ach,' zei Christiaan. 'Dat lijkt me een beetje overdreven.'

'Nee, hoor,' zei Constantijn. En hij begon alle dingen op te noemen die zijn jongere broer had uitgevonden: 'Weet je nog, die slingerklok?'

'Ach,' zei Christiaan opnieuw. 'Dat ding is nog lang niet af. Ik ben pas tevreden als ik een klok heb gemaakt die ook op een schommelend schip kan

worden gebruikt. Dan kunnen kapiteins op zee ook de tijd bijhouden.'

'En weet je nog dat je een verbrandingsmotor had bedacht?'

'Ach,' zei Christiaan weer. 'Dat werd een grote mislukking. Mijn tekening was prachtig. Maar toen we het buskruit aanstaken, ontplofte de boel en ging alles mis.'

'Wacht maar af,' zei Constantijn. 'Later zullen de mensen zo'n motor op een kar zetten en dan kan hij vanzelf rijden.'

'Zonder paard ervoor?' vroeg Christiaan.

'Helemaal vanzelf,' zei Constantijn. 'En vergeet niet dat je ook al eens een toverlantaarn hebt uitgevonden.'

'Ach,' zei Christiaan; 'daar schaam ik me nog voor. Dat was een uitvinding van niks.'

'Een uitvinding van niks?' riep Constantijn. 'Zelfs de Franse koning heeft er een besteld. Later zullen de mensen de beelden in de toverlantaarn laten bewegen, dan kunnen ze thuis de hele wereld bekijken.'

Christiaan zei niets meer. Hij tuurde door de verrekijker naar Mars en naar Jupiter. Wat was het toch heerlijk om nieuwe dingen te ontdekken!

En zo... is het echt gebeurd.